

JUNI 2003-NR.11
SECRETARIAAT:
FLORALIALAAN 46,
1402 NL BUSSUM
POSTGIRO:
4550697
TE UTRECHT

Onze dochter Marjolein kwam tien jaar geleden bij een verkeersongeluk om het leven. Tien jaar klinkt lang en het verdriet om Marjolein heeft in die jaren ook wel een plekje bij ons van binnen gekregen, maar het gemis wordt er niet minder om. Bij bepaalde opmerkingen, in sommige situaties ben je je weer pijnlijk bewust dat ze er niet meer is. Dat speciale plekje voor Marjolein van binnen blijkt dan eens te meer heel kwetsbaar te zijn. Maar in die tien jaar hebben we ook weer voorzichtig leren genieten van het leven, al blijft er altijd een diepe zwarte scheidslijn lopen tussen het leven vóór 1993 en het leven daarna. Zo kregen Caroline en haar man Marcel twee dochtertjes, onze kleindochters Eline Marjolein en Annemijn Charlotte. Nooit had ik kunnen vermoeden dat met name onze eerste kleindochter Eline mij weer aan het leven zou doen hechten. Het Marjolein Roskam Fonds, dat een jaar na haar overlijden werd opgericht, betekent emotioneel veel voor ons. Marjolein's plannen om na haar studie Psychologie te gaan werken met getraumatiseerde en kansarme kinderen in Zuid-Afrika kon zij helaas niet zelf waarmaken, maar door het bestaan van het Fonds kan er toch het een en ander op dit gebied gebeuren, waaraan Marjolein's naam verbonden is. Wij zijn de donateurs heel erkentelijk voor hun trouwe steun, waaraan het Marjolein Roskam Fonds haar voortbestaan te danken heeft. Een paar jaar na het overlijden van Marjolein stuurde iemand ons de tekst op van

een song. Ik heb de naam van de tekstschrijver nooit kunnen achterhalen, maar deze tekst verwoordt zo precies mijn gevoelens over het moeten missen van Marjolein.

Annelies Roskam

*You're still here
At the finest level of my being
You're still with me
We still look at each other
At that level beyond sight
We talk and laugh with each other
In a place beyond words
We still touch each other*

*On a level beyond touch
We share time together in a place
Where time stands still
We are still together
On a level called love
But I cry alone for you
In a place called... reality*

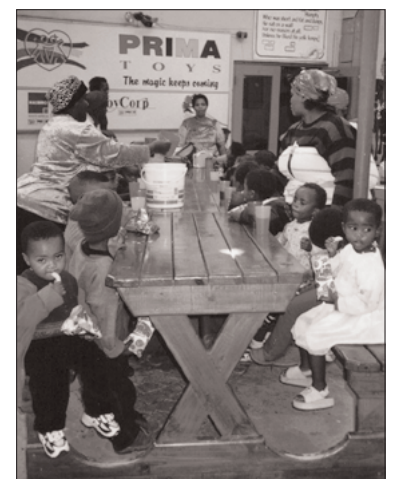

SISTER KATRINA, die nauw bij het Etafeni-project betrokken is, houdt ons regelmatig op de hoogte van de ontwikkelingen ter plekke. Zo schreef ze ons over de twee schoolreisjes die de kinderen van Etafeni onlangs hebben gemaakt. Eind vorig jaar zijn ze met de kinderen naar het strand van Muizenberg geweest. Voor de kinderen was dit de eerste keer dat zij de zee zagen, dat was een openbaring. Begin dit jaar zijn ze naar de botanische tuin van Kirstenbosch, bij Kaapstad, geweest. Beide uitstapjes werden gedeeltelijk betaald van het geld dat Etafeni vorig jaar van het Marjolein Roskam Fonds kreeg. Het nieuwe dagverblijf voor gezinnen die door HIV/AIDS

zijn getroffen nadert zijn voltooiing. Het dagverblijf is een gezamenlijk project van de organisatie Lifeline/Childline en Etafeni. In dit nieuwe gebouw komt ook een informatiecentrum over Aids, waar de bewoners van Nyanga

(krottenwijk waar Etafeni is gevestigd) zich kunnen oriënteren over de aidsproblematiek. Het ligt in de bedoeling dat de kinderen na het overlijden van hun ouders en/of verzorgers opgenomen worden in bestaande gezinnen van Nyanga.

Lunchpauze tijdens het schoolreisje naar Muizenberg.

Dolle pret op de scootertjes van de speeltuin.

Vier Etafeni-moeders bezig met de kinderen in de botanische tuin Kirstenbosch

Schoolreisje naar Kirstenbosch.

Het dagverblijf moet flexibel van opzet zijn, de medewerk(st)ers hebben cursussen gevolgd over de aidsproblematiek, met name over de trauma's die kinderen oplopen bij het zien wegkwijnen van hun ouders/verzorgers en het alleen achterblijven na hun dood. Er komt een veilige en zonnige speelplaats met twee fonteintjes. Er wordt naar gestreefd er een plek van te maken dat model kan staan voor andere dorpsgemeenschappen, vooral in Zuidelijk Afrika.

De donatie van het Marjolein Roskam Fonds dit jaar aan

Etafeni bedraagt SAR 30.000,- en dit geld zal gedeeltelijk besteed worden aan benodigdheden voor het nieuwe dagverblijf en het informatiecentrum over Hiv/Aids.

IN DE NIEUWSBRIEF

van vorig jaar december hadden we van het Tsidi's Home in Moddertown nog geen verslag gekregen hoe zij de donatie van het Marjolein Roskam Fonds dachten te besteden. Mevrouw Tsidi Mokoena had toen net haar man verloren en volgens de Afrikaanse traditie mag je tijdens de vastgestelde rouwperiode geen nieuwe activiteiten ondernemen.

Namens mevrouw Mokoena liet Violet Gwangwa ons weten dat zij de 2000 Euro willen besteden aan schooluniformen en kleding in het algemeen en aan het vervoer van de kinderen. Ook wil mevrouw Tsidi Mokoena de meisjes-slaapzaal de 'Marjolein Roskam Kamer' noemen.

ER IS DIT JAAR ALS

tweede project gekozen voor de vier farmscholen in Mpumalanga in Zuid-Afrika. Onder het apartheidsregime waren deze scholen alleen bestemd voor de kinderen van de landarbeiders op de boerderijen. Nu zijn ze opengesteld voor alle kinderen uit de omliggende dorpen. Vier lagere scholen met de namen: Thandimfundo, Sanggotho, Rietspruit en Injubuko. Het centrale punt waar de administratie is gevestigd is de Thandimfundo Primary School, met als contact de directrice Ms. Mbinjane A.

Sibiya. Zij schreef ons dat Mpumalanga is als een 'vergeten gebied', waar de schoolkinderen vrijwel niets hebben – geen lesboeken en geen schriften.

Deze Zuidafrikaanse farm-schools willen van de donatie van het Marjolein Roskam Fonds (te weten: SAR 30.000,-) de aanschaf bekostigen van een computer met een printer, een fax-apparaat, een kopieermachine en als er nog geld over is, dan ook nog een scanner. Het beheer komt in handen van de Trust of Foundation namens het Farm Schools Cluster Project.

Onze penningmeester Martin Jansen, die ons op dit project attendeerde, zal in het volgende decembernummer nadere informatie geven.

DE HELDERZIENDE

schreef ons – ongevraagd – dat Marjolein ergens anders verder ging leven en licht en touwtje springt. De helderziende geloofde in reïncarnatie. Zonder het bewijs van een vorig leven kan niemand zoiets beweren als een wetenschappelijk feit. Het is uit de lucht gegrepen en verzonnen.

Als alle mensen die geleefd hebben na hun sterven ergens weer als levend mens opduiken, dan woonde er een enorm veelvoud daarvan op deze aardbol. Dus zou een land als Nederland, dat na de Tweede Wereldoorlog 10 miljoen inwoners had, nu al minstens een veelvoud van de huidige miljoenen hebben! De helderziende beweerde op een foto van Marjolein gezien te hebben dat zij tijdens het ongeluk uit zichzelf was getreden en toen de keuze

heeft gemaakt om niet terug te gaan in haar lichaam. En dat moet gebeurd zijn toen ze haar nek brak, op een manier die verder leven onmogelijk maakte. Dus zij had niet kunnen besluiten om 'terug te gaan', want zij kon die gebroken nek niet ongedaan maken. Bovendien beweerde deze helderziende dat Marjolein's oma op haar wachtte, maar dat Marjolein niet bij oma kon komen, omdat wij veel te veel met Marjolein bezig waren! Die helderziende heeft het recht om anderen te proberen te overtuigen van deze denkbeelden, maar deze wetenschappelijk onbewezen waandenkebeelden zouden ons ook nog eens schuldgevoelens kunnen aanpraten.. Wij waren het die haar gelukkige 'voortbestaan' in een andere fase tegenhouden! Ik wil best aannemen dat sommige mensen helderziend denken te zijn, maar ik laat mij dit soort onzin niet aanpraten.

Er zijn mensen die geloven dat Marjolein weliswaar niet meer in haar stoffelijke verschijning nog wel geestelijk dóór leeft. De eenvoudigste voorstelling daarvan (hemel en engelen) is dat haar geest ergens daarboven verwijlt. Dat is misschien voor die mensen een troost.

Maar Marjolein zit niet ergens op een wolkje te treuren, want Marjolein's bewustzijn is er niet meer. Marjolein is 'voorbij'. Ze is 'geweest'. Dit is het einde van Marjolein. Ik las van Norbert Elias (Eenzaamheid van Sterven in deze Tijd): 'De dood houdt geen geheim verborgen, hij opent geen deur, de dood is het einde van een mens'. Dat is waar, denk ik, maar dat zegt

niets over wat er van iemand 'overblijft', niet in stoffelijke zin, maar in de zin zoals Bram Vermeulen schreef:

...'t Is mijn lichaam dat ik achterliet. Dood ben ik pas als jij mij bent vergeten.' Zo blijft Marjolein aanwezig voor iedereen die van haar hield. 'Bij ons allemaal zal ze voorgoed op onze schouder zitten en meekijken naar wat wij verder nog van het leven maken', schreef haar studiegenote Hilde Dijksterhuis (en vanaf het begin als actief bestuurslid bij het fonds betrokken) ons na haar overlijden. Dat wil dus zeggen: 'Ze is niet' en toch: 'Is ze er altijd in je eigen bewustzijn'. En dat doet pijn. Marjolein was meer dan 'stof'. Ze was uniek. Niet dat ze uitzonderlijk was, of beter dan anderen, maar Marjolein was, zoals elk mens, uniek. Daar is er maar één van.

Karel Roskam

DE WEBSITE VAN HET

Marjolein Roskam Fonds is door Marcel Barneveld, zwager van Marjolein, ontworpen en op het internet gezet.

De domeinnaam is:

www.marjoleinroskamfonds.nl

Het e-mail adres is:

info@marjoleinroskamfonds.nl

Nog een laatste opmerking: diverse malen kregen we van leden en sympathisanten het verzoek bij elke Nieuwsbrief een acceptgirokaart mee te sturen. Sommige mensen storen zich daar misschien aan, maar het is absoluut niet onze bedoeling hiermee een gift af te willen dwingen.